

Od autorky
bestselleru
PŘEVORSTVÍ
u POMERANČOV-
NÍKU a série
KOSTIČAS

DEN, KDY PADLA NOC

HOST

SAMANTHA
SHANNONOVÁ

Automatizovaná analýza textů nebo dat
ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU
je bez souhlasu nositele práv zakázána.

A Day of Fallen Night

Copyright © Samantha Shannon-Jones, 2023

Illustrations © Emily Faccini, 2023

Cover design by David Mann

Cover illustration by Ivan Belikov

Translation © Kateřina Hajžmanová, 2024

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2024 (elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-2495-2 (PDF)

ISBN 978-80-275-2496-9 (ePUB)

ISBN 978-80-275-2497-6 (MobiPocket)

Prolog

Unora

Jmenovala se Dumai. To jméno vycházelo z prastarého výrazu pro sen, který končí příliš brzy. Narodila se v posledním paprsku Soumračných let, kdy každý den vtékal do města Antuma jemně jako med.

Jednoho jara prošla jeho branami mladá žena. Vedlo ji tam zakázané přání.

Prohlašovala, že si nepamatuje nic ze své minulosti — jen že se jí říkalo Unora. Nikdo z jejího zaprášeného oblečení a mozolnatých dlaní nemohl uhodnout, že její otec měl kdysi dostatek moci, aby se v jeho stopách chvěl celý dvůr.

Nikdo nemohl uhodnout, co se v hlavním městě chystá udělat.

V těch letech se v suchém vnitrozemí Seiiki hospodařilo jen těžko. Ode dne, kdy se bohové odebrali k odpočinku, sužovala ostrov dlouhá sucha. Daleko od scvrklých řek půda žíznila.

Kdyby byl guvernér Afy stejný jako ostatní lidé, nadával by na své umístění v prašné provincii. Místo toho každý den pracoval na tom, aby na její pole přivedl kanály vodu. Pokaždé když se vrátil ke dvoru, vychvalovala císařovna Manai jeho tvrdou práci a vynalézavost víc a víc. Poskytla mu honosné sídlo v hlavním městě, kde nechal svou dceru Unoru v péči chůvy.

Ale císařovna Manai byla už dlouhou dobu nemocná a její choroba nepolevovala. Zřekla se trůnu dřív, než se čekalo, a odebrala se na horu Ipyeda. Nechala korunovat své jediné dítě.

Ačkoli byl princ Jorodu pořád ještě mladý, naučil se od své matky mnohé. Jeho prvním činem bylo přivolat guvernéra Afy a udělat z něj říčního lorda

Seiiki, který bude za císaře dohlížet na všechny ostatní. Celý rok byl říční lord tím nejmilovanějším a nejdůvěryhodnějším rádcem chlapeckého císaře.

Nikoho tedy nepřekvapilo, když byl najednou vyhoštěn, obviněn z toho, že probudil boha, aby požehnal jeho provincii a dovedl ji k rozkvětu. Jen jedna rodina obklopovala císaře a ta nikomu nedovolila, aby se mu dostal pod kůži. Ne nadlouho.

Jejich přísluhovači našli Unoru a vyhodili ji do temných ulic. V devíti letech se z ní stala chudá sirota. Její chůva ji tajně odvedla zpátky do Afy a po deset dlouhých let na ně svět zapomněl.

Unora znovu pracovala na polích. Naučila se snášet slunce. Bez otce sem už voda netekla. Sela proso, ječmen a pšenici, ukládala semena do suché hlíny. Žila s planoucím hrdlem a tupou bolestí v kostech. Každou noc vystoupala na kopec do svatyně draka Pajatiho a tleskala.

Jednoho dne se Pajati probudí. Jednoho dne vyslyší její modlitby a přinese jejich provincii déšť.

Časem na dny strávené v hlavním městě zapomněla. Nepamatovala si, jaké to bylo slyšet řeku nebo se koupat v chladném jezírku. Ale nikdy, nikdy nezapomněla na otce. A také na ty, kteří jim oběma zkazili život.

Klan Kuposa, myslela si. To oni všechno zničili.

Když jí bylo dvacet let, do jejich osady se vkradla smrt.

Sucho toho roku trvalo celé měsíce. Naděje zemědělců se upínaly ke studni, ale něco v ní zkalilo vodu. Zatímco její stará chůva zvracela, Unora zůstávala po jejím boku a vyprávěla jí příběhy — o Pajatim, bohu, kterého se všichni čirou vůlí snažili přivést zpět k životu.

Vesničané odnesli tělo. A zemřeli jako další v pořadí. Šestého dne už zbývala jen Unora. Ležela na strnisku, příliš žíznivá na to, aby bojovala, a čekala na svůj konec.

A pak se nebe otevřelo. Déšť se dotkl země, která byla tak dlouho smrtelným ložem — dešťík přešel v liják a proměnil suchou zemi v tmavou a sladkou.

Unora se snažila vymrkat kapičky z očí. Posadila se, chytala déšť do spojených dlaní, pila a smála se štěstím.

Bouře odešla stejně náhle, jako se objevila. Unora odkulhala do Skřípějícího lesa, od hlavy až po paty špinavá od bláta. Celé dny srkala vodu z listů

a louží a nacházela jen málo potravy. I když se jí nohy třásly a pronásledoval ji starý medvěd, dál kráčela kupředu podle hvězd.

Nakonec přišla na to správné místo. Za sotva tryskajícími pozůstatky vodopádu spal bílý drak Pajati — strážce Afy, který kdysi plnil přání těm, kdo za ně zaplatili. Unora, zesláblá hladem i žízní, hledala zvon, který by ho probudil.

Odevzdá svůj osud do rukou bohů.

V těch letech byl jejich spánek hluboký. Většina se stáhla do podmořských jeskyní, pryč z dosahu lidí, ale jiní usnuli na souši. Ačkoli je Seiiki oplakávalo, vyrušit je bylo tím nejdůležitějším ze všech zločinů. Právo na to měla pouze císařská rodina.

Unora zjistila, že se nebojí, protože už nemá co ztratit.

Zvon byl vyšší než ona — měl probudit strážce, kterého bylo zakázáno se dotýkat pod pohrůžkou bolestivé smrti. Bronz zvonu pokrývaly zelené skvrny. Unora k němu přistoupila. Jestli to udělá, mohou ji zabít. Pokud to neudělá, čeká ji jen nemoc a hladovění.

Zasloužím si žít.

Ta myšlenka přišla jako zahřmění. Zнала svou hodnotu už od chvíle, kdy se narodila. Vyhnanství ji zašlapalo do prachu, ale ona v něm nezůstane. Už ani jeden jediný den.

Zazvonila na zvon. Po staletích ticha rozpoltil noc vedví.

Pajati odpověděl na jeho volání.

Unora se dívala, jak se bůh vynořuje z jeskyně, na jeho četné smyčky. Byl celý bílý, od perlových zubů až po zářící bledost šupin. Poklesla v kolenou a přitiskla čelo na zem.

„Hvězda ještě nepřišla.“ Jeho hlas vanul jako vítr. „Proč mě budíš, dítě země?“

Unora ze sebe nedokázala dostat ani slovo. Nikdo by nedokázal. Když jí Pajati nabídl svůj ocas, popadla ho třesoucí se dlaní. Jeho šupiny byly jako vlhký led.

Ona neměla právo žádat o dary bohů. To bylo výsadou císařoven a králů.

„Velký, jsem ženou tvé provincie. Pocházím z vesnice zasažené suchem.“ Zuby nehty se držela své odvahy. „Prosím tě o déšť, králi vody. Prosím, sešli nám ho víc.“

„Nemohu toto přání splnit. Nepřišel čas.“

Unora se neodvažovala ptát, kdy správný čas nadejde. Už teď to bylo příliš dlouho. „Pak tě žádám o způsob, jak se stát součástí zářivého dvora

Antumy, abych mohla císaře prosit o propuštění svého otce z vyhnanství," řekla. „Pomoz mi přimět Syna duhy k milosrdenství.“

Pajati vycenil zuby. Zářil jako měsíc, šupiny jako mléko a slzy noci.

„Má to svou cenu.“

Nebyla to malá cena tam, kde jsou voda a sůl tak vzácné a drahocenné. Unora zavřela oči. Myslela na svého otce, na mrtvé ve vesnici, na svou samotu — a i když měla víčka popraskaná a hlava se jí z žízňně točila, po tváři jí stekla jedna kapka.

Sněžná panna plakala pro velkého Kwirikiho a on pochopil, že lidé v sobě mají dobro, vyprávěla jí chůva. Až když pro něj plakala, poznal, že v sobě má také moře.

Varování z dětství v ní bušilo na poplach. Naléhalo, aby přijala smrt, která čekala v jejich stopách. Ale bůh její provincie už promluvil:

„Jedna obrátka slunce ti musí stačit, ne víc.“

Dal jí slzu na oplátku, upustil ji do její dlaně jako minci. Zvedla tu stříbrnou září ke rtům.

Bylo to jako kousnout do ostří srpů. Jediná kapka jí z hrdla smetla deseti-letí žízňně, naprosto ji uhasila. Pajati si vzal její slzu na špičku jazyka, a než jí mohl vysvětlit celou podstatu obchodu, Unora padla v mdlobách na zem.

Příštího dne ji poselkyně našla stále na stejném místě. Poselkyně od zářivého dvora.

Ženy v paláci se jí vůbec nepodobaly. Vlasy jim dopadaly skoro až na zem, vlečky šatů se táhly kus za nimi. Unora se před jejich pohledy krčila. Vlasy měla ostříhané tak, aby jí sahaly na ramena, dlaně zhrublé desítkou let dřiny. Šepoty ji pronásledovaly až do Měsíčního altánu, kde v rozlehlé temné místnosti čekala císařovna Seiiki.

„Snila jsem o tom, že za těmi vodopády spal motýl,“ řekla. „Odkud jsi přišla?“

„Nepamatuji se, Vaše Veličenstvo.“

„Znáš své jméno?“

„Ano.“ Nic jiného než jméno jí už na světě nezbývalo a ona měla v úmyslu si ho ponechat. „Říkají mi Unora.“

„Podívej se na mě.“

Unora poslechla a spatřila bledou ženu asi tak svého věku s očima, které jí připomněly vránu, zvědavýma a bystrýma pod korunou z mořských plžů a mlžů. Na rouchu měla vyšité dva erby. Na jednom se skvěla zlatá ryba císařského rodu, rodiny, do které se přivdala.

Na druhém pak stříbrný zvon klanu Kuposa.

„Jsi velmi hubená,“ všimla si císařovna Seiiki. „Nepamatuješ si nic ze své minulosti?“

„Ne.“

„Pak musíš být duší motýla. Služebníci velkého Kwirikiho. Říká se, že jeho poslové mizí, když nejsou blízko vody. Tvůj domov tedy musí být zde, v Antumském paláci.“

„Vaše Veličenstvo, má přítomnost by vás zahanbila. Nemám nic než oblečení, ve kterém před vámi stojím.“

„Honosné oblečení mohu nechat vyrobit. Jídlo i pití ti mohu poskytnout. Ale důvtip a talent dvořana ti bohužel nevštípím,“ pronesla císařovna s kyselým úsměvem. „Tyto věci se musíš naučit časem, ale ten ti také mohu dopřát. Na oplátku snad mé rodině přineseš štěstí.“

Unora se jí s úlevou poklonila. Císařovna z klanu Kuposa netušila, kdo je. Pokud se má dostat až k císaři, musí zajistit, aby o ní nevěděl nikdo.

Unora vyčkávala. Čas byl v Afě drahocenným darem. Dvořané své volno trávili recitací poezie a lovem, oslavami, hudbou a milostnými aférkami. Tato umění však byla Unoře cizí.

Ale měla teď všechno jídlo, co dokázala spořádat, a všechnu vodu, kterou mohla vypít. Léčila se z dlouhého sevření chudoby a oplakávala ty, kteří zůstali ležet v prachu, zatímco se šlechta koupala ve svých soukromých lázních, nabírala si vodu z hlubokých studní a plula v nádherných lodích po řece Tikara.

Chtěla věci zlepšit. Jakmile se dostane k otci, na něco spolu přijdou.

Všichni u dvora věřili, že je Unora duch. I když komorné jedly pohromadě na verandě, kde bylo nemožné nebavit se o kráse hory Ipyeda, jen jedna jediná — laskavá básnířka s břichem zaobleným těhotenstvím — na ni kdy přímo promluvila. Ostatní se jen dívaly a čekaly, až dokáže, jakými vládne silami.

Samota ji nejvíc trápila během letních nocí. Tehdy komorné seděly v chodbě, česaly si vlasy a mluvily tichými hlasy, pleť vysušenou horkem. Císařovna Sipwo na Unoru často kynula, ale ta vždy stydlivě sklopila oči.

Nemohla klan Kuposa požádat o pomoc. Tu jí mohl poskytnout jen císař Jorodu.

Přišel Svátek konce léta a zase minul. Podzim nabarvil listí na zlatou a rudou a Unora čekala na císaře, který jen zřídkakdy opustil své komnaty ve Vnitřním paláci. Potřebovala s ním mluvit, ale zahlédla ho jen jednou, když přišel navštívit svou choť — záblesk límce a černých vlasů, důstojná křivka ramen.

Unora dál vyčkávala.

Císařovnu Sipwo brzy začala nudit. Neuměla šít z oblaků ani upříst krásného prince z mořské pěny. Pajati jí nedal žádné schopnosti, kterých by se mohla dotknout. Byla poslána na druhou stranu Vnitřního paláce do stísněné místnosti, kam zatékalo. I když jí sluhové neustále topili v kamnech, toho chladu se nedokázala zbavit.

Lidé v Afě v zimě pro zahřátí tančili, i když jejich těla protestovala. Byl čas s tím znovu začít. Dalšího dne vstala před úsvitem a vyšla na zastřešený balkon, který obklopoval Vnitřní palác. Ze severní strany bylo vidět na horu Ipyeda.

Unora se před ni postavila a začala tančit.

Na tu horu odešla Velká císařovna. Unora toužila po stejném úniku. Pokud se jí nepodaří dostat se k císaři, bude muset najít jiný způsob, jak otce zachránit — ale neměla tušení, kde začít. Prozatím tedy bude utíkat sem, do svého zimního tance.

A pak přišla změna, která se nedala zastavit. Jedné noci proklouzl pod jejími dveřmi vzkaz a dva bílé lístky sezonního stromu, oba neskutečně dokonalé.

*Bděle bloudil jsem před východem slunce,
nešťastný, zoufalý, než jsem uviděl
pannu spředenou z měsíčních paprsků. Roztančenou.*

*Zmámeně sním a kráčím po setmění,
čekám na rozednění a stále doufám,
že zahlédnu ji zase při tanci. Rozesmátou.*

Někdo ji tedy viděl. Mělo by ji to zahanbit, ale byla tak osamělá a byla jí taková zima. Řekla poslovi, ať se vrátí, požádala o třetí kámen, štětec a kapátko.

V provinciích se vodou na psaní plýtvat nesmělo. Její používání ji stále naplňovalo pocitem provinilosti, ale otec ji naučil psát tak, že znaky vyrýval do země. Její štětec napodobil plynutí první básně a zjistila, že tomu nemusela věnovat téměř žádné úsilí.

*Neklidně tančila jsem před východem slunce,
na kůži chlad. Nikdy jsem neviděla
toho, co sledoval mě ze stínů. Píšícího.*

*Zděšeně prchám před rozbřeskem,
přemýšlím, kdo se dívá, přesto však musím
jít tančit do sněhové vánice. Usměvavá.*

Když byla hotová, strčila báseň pod dveře a posel ji odnesl.

Nejdřív se jí nedostalo odpovědi. Unora se rozhodla o tom nepřemýšlet, ale jednou probuzené toužení se jen těžko potlačuje — toužení po někom, kdo by ji viděl. Druhá báseň odměnila její trpělivost večer přede Dnem nespících. Unora si papír přitiskla ke rtům.

Na město padl sníh. Dostala další básně, často doprovázené dary: zdobnými kartáči, zlatým hřebenem posázeným mušlemi, voňavým dřevem do koše na oheň. Když dvě komorné mýjely její nové ubytování, usmívaly se jejímu očividnému neštěstí — Unora jim však bez hořkosti úsměv vrátila, protože věděla, že podlahy jejího pokoje se dotkla láska.

Když za ní přišel, pozvala ho dovnitř. Z toho, jak byl oblečený, se nedalo nic vyčíst. Provedla ho pokojem až tam, kde na podlahu dopadalo měsíční světlo. Měl útlé ruce nedotčené dřinou — s její šerpou na šatech si rychle poradily. Když pocítil její věčný chlad, pokusil se zahrát jí prsty teplým dechem. Usmála se a on jí úsměv oplatil.

To bylo první setkání z mnoha. Celé týdny za ní v noci chodil a do kůže jí vpisoval verše. Ukázala mu, jak předpovídat počasí. On jí předčítal příběhy a cestopisy, mezi nimi plápolala petrolejová lampa. Učila ho, jak šít a tkát, zpívala mu pracovní písně ze své vesnice. Žili ve stínu a světle ohně, nikdy se neviděli zcela jasně.

Své jméno držel v tajnosti. Říkala mu Tančící princ a on jí zase Sněžná pan-
na. Šeptal jí, že to musí být sen, protože taková radost nikde jinde neexistuje.

Měl pravdu. V tom příběhu se Tančící princ po roce rozplynul a nechal Sněžnou pannu samotnou.

Ráno před Svátkem konce zimy položil sluha před Unoru ták s jídlem. Zvedla si misku horké polévky ke rtům a napjala se, než se jich nádoba mohla dotknout. Pára v sobě nesla závan černého křídla, plevelu, který v její provincii rostl volně v přírodě. Už ho dřív dobrovolně ochutnala.

Bránil početí dítěte nebo vyprázdnil plnou dělohu.

Unora se chytila za břicho. Poslední dobou byla vyčerpaná a citlivá, zvracela v soukromí svých komnat. Někdo jiný odhalil pravdu dřív, než ji pochopila ona sama.

Existoval jen jeden muž, jehož děti by mohly představovat nebezpečí pro současný stav věcí. Když teď začala chápat, co se stalo, nebyl zrovna u dvora. Bylo moc pozdě na to, aby požádala o milost pro svého otce. Bylo moc pozdě na cokoli. Mohla jen ochránit jejich dítě — dítě, které si v tom hořkosladkém okamžiku rozhodla nechat.

Tiše vylila polévku ven na zahradu a usmála se na sluha, který si přišel pro misku.

Té noci Unora Afská odešla od dvora. Kráčela ke svaté hoře a s sebou si nevezala nic než zlatý hřeben a svoje tajemství. Kdyby ji někdo spatřil, řekl by, že je jen vodní přízrak oplakávající něco, o co přišla.

Sabran

Byla pojmenována Glorian, aby posílila svou dynastii v Ascalunu, Koruně západu. Tak se kdysi městu říkalo — až do Nespokojeného století, kdy Inys trpěl pod vládou tří slabých královen.

Nejprve přišla Sabran Pátá. Byla královnou ode dne, kdy byla vyříznuta z nitra své matky, zbožňovala, že samotná její existence brání Bezejmennému povstat. V jejích očích bylo jen spravedlivé, že se celý život za tuto službu odměňovala.

Na Šesti ctnostech Sabran nijak nezáleželo. V její chamtivosti nebyla ani troška umírněnosti, v jejím hromadění ani špetka velkorysosti, žádná spravedlnost v jejím nedostatku milosrdenství. Zdvojnásobila daně, pokladnice krvácela a během deseti let bylo královenství jen stínem sebe samotného. Ti, kdo se odvážili ji jakkoli zpochybňovat, byli rozčtvrceni koňmi a jejich hlavy umístěny na brány zámku. Její poddaní jí začali říkat královna Lítice podle toho, jak se po svých nepřátelích vrhala jako lítá šelma.

Nebylo žádného odboje. Jen šepoty a strach. Inyští koneckonců věděli, že právě její pokrevní linie je řetězem, který poutá Bezejmenného. Jen berethnetská dynastie držela vyrmy pod kontrolou.

Přesto lid, který teď inspirovala pouze mizérie, přišel o hrdost na své hlavní město. Po ulicích pobíhaly krysy a zdivočelí psi, řeku zpomalila a přidusila špína.

Ve svém čtyřicátém roce si královna vzpomněla na svou povinnost k říši. Vzala si šlechtice z Yscalinu, jehož srdce přestalo bít nedlouho po obřadu. Její rádci se modlili, aby zemřela při porodu, ale ona vítězně vykročila z porodní komnaty, v níž zanechala kvílící baculatou holčičku — nové oko řetězu, které bude poutat nestvůru po další generaci.

Královna své dítě ráda zesměšňovala, vnímala dceru jako chabou napodobeninu sebe samé a Jillian proto v sobě pěstovala tvrdost a hořkost a nakonec i krutost. Ať jí matka řekla cokoli, dokázala jí to vrátit a ty dvě se klovaly jako párek vran. Sabran ji provdala za hlupáka a opilce a Jillian brzy porodila vlastní dceru.

Marian byla křehká duše, bála se mluvit hlasitěji než šeptem. Její příbuzné ji ignorovaly a ona za to děkovala Svatému. Žila tiše, provdala se tiše a tiše také otěhotněla.

Do rozkládajícího se rodu se zrodila třetí princezna.

Její jméno bylo Sabran, pro potěchu tyranky. Nevydala ani hlásku, ale našpulila spodní ret a její maličké čelo zvlnila vráska.

„U Svatého, ubohé děťátko,“ spráskla ruce porodní bába. „Jak přísně vypadá.“ Marian byla příliš znavená, aby jí na tom záleželo.

Nedlouho po porodu je královna Lítice poctila svou návštěvou s korunou princezny v závěsu. Marian se před nimi krčila v koutě.

„Pojmenovaná po mně, že?“ Bělovlasá královna se zasmála. „Jak mi ličotíš, malá myško. Ale než začneme porovnávat, podívejme se, jestli tvé mládě bude co k čemu, aspoň víc než ty.“

Nebylo to poprvé, kdy si Marian Berethnetská přála, aby se země roze-stoupila a spolkla ji.

Jako každá žena v tomto rodu byla i lady Sabran vysoká a oslnivá. Je dobře známo, že každá berethnetská královna porodí jedinou dceru, která vypadá přesně jako ona. Vždycky ty samé černé vlasy. Ty samé oči, zelené jako jižní jablka. Ta samá bledá pleť a rudé rty. Než jejich rysy pozměnilo stáří, často bylo nemožné odlišit matku od dcery.

Ale mladší Sabran nepodědila matčin strach, babiččinu zášť ani tyrančinu krutost. Byla zosobněním praktičnosti a důstojnosti, nikdy se nikomu nevysmívala.

Co nejvíce času trávila o samotě nebo ve společnosti svých dam, kterým věřila jako nikomu jinému. Její učitelé jí vštěpovali dějiny Říše ctností, a když tyto lekce s přehledem zvládla, učili ji malovat, zpívat a tančit. Dělali to potají, protože královna nechtěla, aby další ženy z berethnetské linie byly šťastné — a nesnášela, když se měly učit vládnout.

Deset let celý dvůr sledoval tu nejmladší ze čtyř.

Její dámy jako první doufaly, že bude jejich spasitelkou. Viděly vrásku, věčně vyrytou na jejím čele. Chodívaly s ní k branám paláce, kde počítala hniijící hlavy a zatínala čelist znechucením. Byly u toho, když se ji královna Lítice pokusila zlomit, toho dne, kdy se poprvé probudila s krví na poduškách.

„Bylo mi řečeno, že jsi připravena zplodit svého vlastního zelenookého pancharta,“ pronesla stará královna. „Neboj se, dítě... nenechám tvou krásu zbytečně sejít.“ Její tvář byla bílá jako mléko, v záhybech kůže se hromadil pudr. „Sniš o tom, že budeš královnou, jehňátko?“

Lady Sabran stála v srdci trůnního sálu před očima dvou set dvořanů.

„Neodvažuji se, Vaše Milosti,“ odvětila hlasem sice tichým, ale zřetelným. „Koneckonců bych se královnou mohla stát jen tehdy, pokud byste vy už nadále neseděla na trůnu. Nebo, Svatý chraň... byla mrtvá.“

Sálem proběhlo zachvění.

Představit si smrt vládkyně, dokonce o ní mluvit, to byla velezrada. Královna to věděla. Věděla také, že nemůže zabít svou pravnučku, protože by to znamenalo konec pokrevní linie a její síly. Než se zmožila na odpověď, dítě odešlo v doprovodu svých dam.

Tou dobou už si královna Lítice uzurpovala trůn po více než století. Příliš dlouho si nikdo nebyl schopen představit svět od ní osvobozený, ale toho dne se znovu zrodila naděje. Od toho dne služebnictvo nazývalo lady Sabran — vždy jen šeptem — Malou královnou.

Tyranka zemřela ve věku jednoho sta a šesti let ve vlastní posteli z nejměnějšího ersyrského hedvábí, na každém prstu lasijské zlato. Jako další měla na mramorový trůn usednout Jillian Třetí, ale jen málo lidí skutečně jávalo. Věděli, že Jillian si vezme všechno, co jí matka upírala.

Ani ne rok po korunovaci vklouzl do sálu, kde královna Jillian večerela, muž. Zesnulá královna Lítice kdysi přikázala, aby ho mučili tak dlouho, až ztratí rozum. Bodl její dceru do srdce, protože si myslel, že to ona je jeho mučitelkou. Jillian byla uložena vedle tyranky do Svatyně královen.

Marian Třetí nosila korunu, jako by to byl jedovatý had. Odmítala přijímat prosebníky, kteří hledali u své vládkyně pomoc. Děsila se dokonce i svých rádců. Sabran na svou matku tlačila, aby prokázala víc síly, ale Marian se Inysu příliš bála na to, aby ho řídila. Ne poprvé se začaly ozývat hlasy — nebyla to jen nespokojenost, ale skutečné povstání.

Krveprolití pak přeđešla jiná krev, protože v Hróthu vypukla válka.

Zasněžený Sever byl pro Inysany vždycky záhadou. Někdy s nimi Hróth chtěl navazovat obchodní styky, jindy se z něj v hrozivých lodích valili nájezdníci toužící plenit a vypalovat inyská města.

Teď se klany žijící na ledových pláních a v hlubokých lesích vyzbrojily a vyrazily vstříc masakru.

Začalo to Verthingem Krvočepelí, který zatoužil po Askrdalů, největší z dvanácti oblastí. Když její náčelnice odmítla navázat spojenectví, zabil ji a její území si zabral pro svůj vlastní klan. Ti, kteří Skiri Dlouhokrokou milovali, se chtěli pomstít a brzy svár prostoupil celým Hróthem.

Uprostřed zimy toho samého roku krev stále barvila sníh narudo a násilí znovu vzplálo, tentokrát na jihu v mírumilovném kraji Mentendonu. Jeho pobřeží zasáhla zničující povodeň, zaplavila celé osady a Heryon Vattenvarg, Mořský král, nejzatvrzejší z hróthských nájezdníků, zaútočil hned nato. Protože byl celý Hróth pořád ve válce, vydal se hledat zelenější pastviny a našel jednu zmítající se v potížích. Tentokrát neměl v plánu rabovat, ale usadit se.

Sabran Berethnetská na Inysu naslouchala, jak se Rada ctností pře ohledně toho, co si počít. V čele stolu se pod tíhou koruny hrbila její matka, tichá a vyzáblá.

„Souhlasím, že bychom neměli zasahovat do války Severu,“ řekla jí v soukromí Sabran, „ale pojďme Mentům pomoci s vyhnáním Vattenvarga výměnou za to, že konvertují. Yscalin by jim mohl půjčit zbraně. Představ si, jak moc by se Svatý usmíval — třetí říše, která by mu přísahala věrnost.“

„Ne. Nesmíme Mořského krále provokovat,“ namítla Marian. „Jeho solní válečníci zabíjejí bez smilování, dokonce i když se Mentové teprve vzpamatovávají z té děsivé povodně. Nikdy jsem neslyšela o tak bezbřehé krutosti.“

„Pokud jim nepomůžeme hned, Vattenvarg je rozdrtí. Tohle není jen tak obyčejný nájezdník, matko,“ ztrácela Sabran trpělivost. „Vattenvarg si chce podrobit královnu Mentendonu. Pokud ho vítězství ještě posílí, přijde si pak pro Inys. Copak to nevidíš?“

„Dost, Sabran.“ Marian si přitiskla prsty na spánky. „Prosím, odejdi, dítě. Nemohu přemýšlet.“

Sabran poslechla, ale v jejím nitru to vřelo. Bylo jí šestnáct a pořád neměla žádnou moc.

V létě už Heryon Vattenvarg získal většinu Mentendonu a vládl z nového hlavního města Brygstadu. Zabral si to území pro klan Vattenu. Mentové, oslabení záplavami, hladem a zimou, složili zbraně a poklekli před ním. Poprvé v dějinách se nájezdník zmocnil celé říše.

Dva roky po dobytí Mentendonu skončila válka v Hróthu. Náčelníci odpřísáhli věrnost mladému válečníkovi z Bringardu, který si je získal svou bystrou myslí a neuvěřitelnou silou. To on zavraždil Verthinga Krvočepel a pomstil Skiri Dlouhokrokou, sjednotil klany tak jako nikdo před ním. Inys se brzy dozvěděl, že Bardholt Hraustr — nevlastní syn kostáře — bude prvním králem Hróthu.

A také se chystal vyplout do Inysu a setkat se s jeho královnou.

„To je ale vynikající situace,“ pronesla Sabran stroze, když si dopis přečetla. „Teď vládnou hned dvěma blízkým zemím pohanští řezníci. Kdybychom Mentům pomohli, byla by to jen jedna.“

„U Svatého, jsme ztraceni,“ lomila rukama Marian. „Co od nás chce?“

Sabran si klidně troufla hádat. Tak jako vlci dovedou vystopovat svou kořist v hlubokém lese, Hróthští zase vycítí zranění. A Inys stále krvácel.

„Král Bardholt za svou korunu dlouho bojoval. Jsem si jistá, že netouží po dalších bitvách,“ řekla, jen aby matku uklidnila. „Pokud by na to však došlo, Yscalin bude stát při nás.“ Vstala. „Mám víru ve Svatého. Ať si ten parchant připluje.“

Bardholt Bitvobijec — to bylo jen jedno z mnoha jeho hróthských jmen — dorazil na Inys na černé lodi jménem *Kormidlo rána*. Královna Marian mu vyslala vstříc svého chotě. Celý den přecházela po trůnním sále a copy se jí houपालy podél tváře. Na sobě měla temně zelenou róbu přehozenou přes slonovinovou spodničku a úplně se v ní topila. Sabran jí odpovídala na prostou nehybností.

Když se král Hróthu objevil v doprovodu svých sluhů, celý dvůr jako by náhle zmrzl.

Seveřané byli oděni v těžkých kožešinách a vysokých botách z kozí kůže. Jejich král byl oblečen stejně jako všichni ostatní. Sabran sice byla vysoká, ale i kdyby stála na špičkách, pochybovala, že by se hlavou vůbec dotkla jeho brady. Husté zlaté vlasy mu spadaly až k pasu. Na pažích se mu napínaly svaly a ramena měl široká a pevná jako truhla na věno. Myslela si, že je mu něco málo přes dvacet, ale mohl být klidně stejně starý jako ona, jen ošlehaný válečnými zkušenostmi.

Válka se vryla do jeho pěkně opálené tváře. Od levého spánku až ke koutku úst se mu táhla jizva, další se zakousla do pravé lícní kosti.

„Královno Marian,“ zvedl si k srdci obrovskou pěst, „jsem Bardholt Hraustr, král Hróthu.“

Hlas měl hluboký a zněl jaksí zhruble. Sabran se tělem prohnalo zachvění, když ho zaslechla, stejně tak při pohledu na jeho korunu. I zdálky bylo jasné, že je zhotovena z úlomků kostí.

„Králi Bardholte,“ odpověděla Marian. „Vítáme tě na Inysu.“ Odkáslala si. „Blahopřejeme ti k tvému vítězství v Nurthernoldu. Velmi nás těší vědomí, že je válka u konce.“

„Ne tolik jako mne.“

Marian si zatočila prsteny na ruce. „Toto je má dcera. Lady Sabran.“

Sabran se narovnal. Král Bardholt ji přeletěl letmým pohledem a pak na ni upřel oči znovu, tentokrát pořádně, přímo do její tváře.

„Lady.“

Sabran se mu dívala do očí, udělala pukrle a světlé rukávy jejích šatů se otřely o podlahu. „Pane,“ pronesla, „toto královenství ti nabízí svou úctu. Oheň ve tvém krbu a radost v tvých síních.“

Promluvila dokonalou hróthštinou. Zvedl obočí. „Znáš mou řeč.“

„Trochu. A ty joji.“

„Trochu. Má zesnulá babička pocházela z Inysu, z Cruckby. Naučil jsem se tolik, kolik mi přišlo užitečné.“

Sabran naklonila hlavu. *Nebylo by to nijak užitečné, pokud by se tento král o Inys nezajímal.*

Král Bardholt se obrátil zpět k její matce, ale po celou dobu jejich vzájemné výměny zdvořilostí těkal očima k Sabran. Zápěstí a prsty skryté v rukávech měla celé horké.

„Nedělejte si starosti,“ řekl. „Teď když je Krvočepel mrtvý, nebude se už násilí z mé země dále rozlévat. Jsem pánem celého Hróthu — a také budu mít Mentendon, jakmile mi Heryon Vattenvarg odpřísáhne věrnost, což musí učinit, protože je z Hróthu.“ Usmál se a vycenil u toho zuby, měl všechny a moc pěkné. Sabran si pomyslela, že se to po válce jistě stává jen málokdy. „Jen si přeji, aby mi byl Inys přítelem.“

„A my vaše přátelství přijímáme,“ řekla Marian s tak mocnou úlevou, že ji Sabran téměř cítila. „Nechť naše říše žijí v dokonalém míru, teď i navždy.“ Teď když to vypadalo, že nebezpečí pominulo, zdála se být jistější. „Náš kastelán připravil strážní dům pro váš doprovod. Jsem si jistá, že se do Hróthu musíte vrátit velmi brzy — ačkoli pokud tady budete chtít zůstat a oslavit s námi Slavnost pospolitosti, která proběhne za týden, bude nám zajisté ctí.“

„Ctí bude hlavně mně, Vaše Milosti. Má sestra a náčelníci si v mé nepřítomnosti poradí.“

Poklonil se a vypochoďoval z trůnního sálu.

„U Svatého, to pozvání přece neměl přijmout.“ Marian vypadala, že je jí zle od žaludku. „Byla to jen zdvořilost.“

„Takže tvé zdvořilosti jsou prázdné, matko?“ pronesla Sabran chladně. „To by Svatý neschvaloval.“

„Čím dříve odjede, tím lépe. Uvidí cennosti v našich svatyních a zatouží po nich.“ Když královna vstala, jedna z jejích dam ji chytila za paži. „Dávej na sebe dobrý pozor v následujících dnech, dcero. Nedokázala bych snést, kdyby si tě vzali jako rukojmí.“

„Ráda bych viděla, jak by mě zadrželi,“ prohlásila Sabran a odešla.

Tě noci, poté co jí komorné při dlouhé proceduře umyly vlasy, seděla Sabran u ohně a přemýšlela nad tím, co řekl král Hróthu. Jeho slova jí prozradila pravdu.

Prozatím bylo krveprolití dost.

„Florell, ty znáš všechna tajemství.“ Vzhlédla ke své nejbližší přítelkyni. „Je král Bardholt někomu zaslíben?“

„Pokud vím, tak ne.“ Florell jí česala vlasy. „Nepochybuj o tom, že má mnoho milenek, soudě dle toho, jak vypadá. Tam u nich neznají Rytíře pospolitosti.“

„Ne,“ souhlasila Sabran, „to neznají.“ Jedno z polen v ohni se rozpadlo. „Je to muž víry?“

„Slyšela jsem, že Hróthští uctívají duchy ledu a bohy bez tváře, kteří dlí v lesích.“

„Ale o jeho vlastní víře jsi neslyšela nic.“

Florell zpomalila, jak se pustila do nepoddajného uzlu. „Ne,“ pronesla zamýšleně, „ani šepot.“

Sabran se zadumala. V hlavě se jí rodil nápad. „Potřebuji si u něj sjednat soukromou audienci.“

Liuma v rohu místnosti odložila šití. „Sabran, vždyť ukončil tolik životů,“ řekla yscalsky. „V Hegalantu pro něj není místo. Proč bys s ním chtěla mluvit?“

„Abych mu nabídla svou ruku.“

Ticho teď narušovalo jen praskání dřeva v ohni. Když Liuma pochopila, ostře se nadechla.

„Proč?“ zeptala se Florell po dlouhé chvíli. „Proč jemu?“

„Pod svatý štít by se tak dostala další říše — dokonce dvě, pokud před ním Heryon Vattenvarg poklekne,“ řekla Sabran tiše. „Mořský král by musel ustoupit, když by Bardholt stál po našem boku.“

Florell se zabořila do křesla. „Pro Svatého, to by musel. Sabran, máš pravdu.“

„Tvoje matka by s tím nikdy nesouhlasila,“ zašeptala Liuma. „Budeš to plánovat za jejími zády?“

„Pro Inys. Matka se bojí i vlastního stínu,“ řekla Sabran temně. „Vždyť taky musíš vidět, co nás čeká. Buď Bardholt, nebo Heryon dobudou toto královenství, aby ukázali svou sílu.“

„Bardholt přece slíbil, že na nás nezaútočí,“ připomněla jí Florell. „A já jsem slyšela, že Hróthšti berou své přísahy vážně.“

„Bardholt Hraustr není ze stejného ledu jako jeho předci. Ale já se můžu postarat o to, aby pro nás nepředstavoval hrozbu.“ Sabran se k nim otočila. „Už je to víc než sto let, co královna Lítice zasela do Inysu svou hnilobu. A tahle hniloba zapustila kořeny moc hluboko na to, abychom nyní dokázali pohany porazit. Stanu se nositelkou míru. Zachráním svůj rod a zajistím, aby povstal silnější než kdy dřív — v čele čtyř říší, které budou přísahat věrnost Svatému a Panně. Budeme vládnout Popelavému moři.“

Florell a Liuma se o něčem beze slov poradily. Nakonec Florell před Sabran poklekla a políbila jí ruku.

„Postaráme se o to,“ pronesla odhodlaně. „Má paní. Má královno.“

Těsně před úsvitem vyklouzla Sabran ze svých komnat v jezdeckém úboru a nechala na Florell a Liumě starost o to, že si její nepřítomnosti nikdo nevšimne. Kradla se po hradních pozemcích mezi lučními květinami i duby. Nikdy za celých svých osmnáct let se nevydala bez svých strážných tak daleko.

Mohla to být hloupost. Stejně tak i její nápad — její nebezpečný, divoký nápad, který se v ní svinul jako zmije připravená zabořit své zuby do krále. Pokud by ho dokázala přesvědčit, mohla by změnit celý svět.

Svatý, dej mi sílu. Otevři jeho mysl.

Než Sabran spatřila jezero, slunce už téměř vyšlo. Na mělčině se koupal pohanský král. Když ji uviděl, odhrnul si vlasy z očí a brodil se směrem k ní, do pasu nahý. Pod mnoha jizvami se vlnily svaly.

Když se přiblížil až ke břehu, téměř ji zradily nervy. Nechal mezi nimi jen tolik prostoru, aby nemusela zaklánět hlavu, když se mu chtěla podívat do očí.

„Lady Sabran,“ pronesl, „odpusť mou neustrojenost. Za úsvitu si vždy chodím zaplavat, abych si rozproudil krev.“

„Jen pokud mi odpustíš, že jsem tě sem takhle pozvala bez veškerých ceremonií.“

„Kuráž je pro válečníka obdivuhodnou vlastností.“

„Nejsem válečník.“

„Přesto vidím, žeš přišla ozbrojená.“ Kývl k čepeli u jejího pasu. „Musíš se mě obávat.“

„Slyšela jsem, že někteří ti říkají Medvědí packa. Byla by hloupost čelit medvědovi beze zbraně.“

Na jeden napjatý okamžik se na ni jen díval, nehybný jako šelma před útokem. Pak se hluboko v hrdle uchechtl. „Dobrá tedy,“ řekl a založil si obří paže na hrudi. „Pověz, co máš na srdci.“

Na prsou se mu blyštily kapky vody. Jeho hlas dráždil její smysly. Cítila sladkou vůni svícele a trávy i to, jak se jí do horké kůže na zápěstí zarývá tepaný zlatý náramek.

„Mám návrh,“ začala. „Musím ho přednést důvěrně jen tobě.“ Udělala k němu krok. „Bylo mi řečeno, že sněhopravci ještě Hróthskému království nepřірkli oficiální náboženství.“

„Nepřірkli.“

„Ráda bych věděla proč.“

Dál se na ni upřeně díval. Takhle zblízka byly jeho oči oříškové, víc zlaté než zelené.

„Můj bratr byl zavražděn během války.“

Sabran svou babičku neoplakávala a pochybovala o tom, že by dlouho truchlila pro své rodiče. Přesto si dokázala představit, že ztráta někoho milovaného bolí jako hlavice šípů uvázlá hluboko v těle. Život kolem ní může dál růst a pokračovat, ale pořád tam bude, pořád to bude bolet.

„Když jsem ho našel, na jeho očích si pochutnávaly vrány,“ pokračoval král Bardholt. „Verthing Krvočepel mu podřízł hrdlo a odhodil ho jak starou kožku. Můj malý synovec unikl stejnému osudu jen díky tomu, že si

sám usekl ruku.“ Zatnul čelist. „Můj bratr byl dítě. Nevinné. Žádný bůh ani duch hodný mé úcty by jeho smrt nedovolil.“

Jediným zvukem v okolí teď bylo šumění nedalekých stromů. Kdyby se Sabran narodila jako pohanka, snad by si pomyslela, že cosi v těch du-bech slyšelo jeho zradu.

Musím udeřit vsí silou teď, nebo nikdy.

„Na Inysu už takovým stvořením nijak neodpovídáme. Ctíme vzpomínku na muže — mého vlastního předka — a žijeme podle jeho Šesti ctností,“ pronesla. „Tak jako ty byl Svatý válečníkem v zemi malých, svárlivých království. A tak jako ty je všechna sjednotil pod jednou korunou.“

„A jak to tenhle tvůj Svatý udělal?“

„Zabil zlého wyrma a tím si získal srdce princezny Cleolind z Lasie. A ona se zřekla svých starých bohů, aby mu mohla stát po boku.“ Vítr jí vyprostil několik dlouhých pramenů vlasů zpod královské čelenky. „Inys a Yscalin jsou teď spojeny svou úctou k němu. Připoj se k nám. Zasněť Hróth víře v Šest rytířských ctností. Se dvěma prastarými monarchiemi po boku nezbude Mořskému králi jiná možnost než před tebou pokleknout.“

„Heryon poklekně tak či tak,“ bylo všechno, co na to řekl.

„Získat si jeho věrnost silou znamená jen další válku. Zemřelo by mnoho lidí. I děti.“

„Snažíš se odvolat k mému srdci.“

„Víc než by sis myslel.“ Sabran pozvedla obočí. „Pokud nekonvertuješ, nemůžeš mít mě.“

To mu na tváři vykouzlilo úsměv. Byl zlověstný, ale přesto se v něm skrývala vřelost.

„A proč si myslíš, že bych tě chtěl mít, lady Sabran?“ Její jméno v jeho hrdle zaznělo jako temné dunění. „Jak víš, že nemám ve svém království družku?“

„Protože jsem viděla, jak ses na mě podíval v trůnním sálu.“ (Neřekl ne.) „Několikrát.“

Král Bardholt neodpověděl. Sabran před ním stála s rovnými zády, protože nebyla jako její matka.

„Myslím,“ pokračovala, „že jsi muž, který je uvyklý získat to, co chce. Tentokrát to však neužmeš krví a silou. Nabízím ti to dobrovolně. Buď mým chotěm.“

„Tvoje náboženství začalo milostným příběhem. Jsem v tomto příběhu pohanem, nebo velkým válečníkem?“

Sabran se mu jen dívala do očí. Představovala si samu sebe jako háček ve vodě, který láká kolem kroužící rybu.

„Slyšel jsem, že berethnetské královny rodí vždy jen jediné dítě. A že tomu tak je odjakživa, už od dob vzniku prvních písní,“ pronesl konečně. „Budu potřebovat dědice, který po mně získá Hróth, abych tam upevnil vládu rodu Hraustrů.“

„Máš sestru. A ta má syna,“ řekla Sabran. „S Říší ctností po tvém boku bude tvůj rod neseaditelný.“ Zvedla bradu. „Vím, že budeš potřebovat přesvědčit sněhopravce, aby Svatého přijali. Vím, že víra v Šest ctností je ti zatím cizí — ale tvá říše nařiká, Bitvobijče. A moje také. Vezmi si mě a rány se zahojí.“

Uběhl nějaký čas, než se pohnul a sáhl po jejím pasu. Srdce jí v hrudi těžce a horečně bušilo, když jí z pouzdra vytáhl drobnou čepel.

Mohl by ji probodnout přímo tam na místě, kde stála, a Inys by byl jeho.

„Promluví si se sněhopravci,“ řekl. „Jestli se rozhodneme jít vaší cestou, odpřísáhnu ti to tvou čepelí a svou krví.“

S jejím nožem se vydal zpět k hradu. A zatímco Sabran sledovala, jak mizí, věděla, že už vyhrála.

Prvního dne letního slunovratu se z jeskyně vynořila nejvyšší z hróthských sněhopravců, Issýn, aby se podělila o svou vizi. Zdálo se jí o kroužkové zbroji, která pokrývala celý svět, a meči z leštěného stříbra, který putoval od dávno mrtvého inyského rytíře k zbrusu novému hróthskému králi.

V novém hlavním městě Eldyngu král Bardholt vyhlásil, že Hróth, stejně jako Cleolind z Lasie, opouští prastará božstva a bude následovat nehasnoucí světlo Ascalunu, Pravého meče.

Sabran Berethentská na Inysu dostala dopis potřísněný krví krále s jediným slovem: *Ano*.

Několik týdnů po oznámení jejich zasnub vydal Heryon Vattenvarg vlastní prohlášení, ve kterém přísahal věrnost hróthskému králi, který ho jmenoval hofmistrem Mentendonu. Heryon konvertoval a stejně tak jeho poddaní. Během jednoho roku si hróthský král vzal inyskou princeznu za ženu a napříč všemi říšemi, které přísahaly věrnost Svatému, se slavilo a zpívalo.

Inys, Hróth, Yscalin a Mentendon — nezlomná Kroužková zbroj Říše ctností.

Královna Marian se nedlouho poté zřekla trůnu. Už si dvora užila až dost a uchýlila se spolu se svým chotěm do sídla u moře. V den, kdy byla Sabran Šestá korunována před svými poddanými, stál její severský král po jejím boku a usmíval se tak široce, jako by mu tvář měla puknout.

Dědička se neobjevila na světě hned. Bardholt většinou trávil na Inysu letní období, aby utekl před půlnočním sluncem, zatímco Sabran se na jaře plavila přes moře za ním, ale vždycky se mezi ně vkradly povinnosti. Jejich země byly pořád moc křehké na to, aby je v temnějších a těžších měsících opouštěli.

Sabran na svém ostrově vládla sama. Na dědičku byl ještě čas a ona teď chtěla tolik prostoru, kolik jen bude možné získat, aby mohla na svém dvoře pobývat o samotě. A také se svým manželem, jehož vášeň pro ni stále sílila.

Jednoho roku, jen pár měsíců poté, co Bardholt opustil Inys, zjistila Liuma afa Dáura, že už svou královnu nedokáže zašněrovat do její róby.

Příštího roku, když vykvetl svízel, Sabran porodila dceru, která křičela tak hlasitě, že by dokázala zbořit i Velký stůl. Služebné poprvé za celý měsíc otevřely okenice. Zatímco Florell královně otírala pot z čela a Liuma dítě krmila, Sabran měla pocit, že se poprvé ve svém životě nadechla s lehkostí. Dokázala to, konečně to dokázala.

Obrodila svět.

Když se král Bardholt doslechl radostnou novinu, odjel z Eldyngu a nastoupil na loď spolu s několika sluhy, přestrojený za obyčejného mořeplavce. O pět dní později už byl v ascalunském paláci a strach ho svíral pevněji než kdykoli během války. Zmizel však ve chvíli, kdy zjistil, že Sabran na něj čeká živá a zdravá. Sevřel ji v náruči a děkoval Svatému.

„Kdepak je?“ zeptal se ochraptěle.

Sabran se usmívala jeho nadšení a políbila ho na tvář. Liuma přinesla dítě.

„Glorian,“ řekla mu královna. „Jmenuje se Glorian.“

Zatímco se Sabran nechala oblékat, Bardholt s úžasem hleděl na jejich dítě. Když se objevila na balkonu ascalunského paláce se svým chotěm po boku a černovlasou dcerkou v náruči, stovka tisíc lidí zakřičela na uvítanou.

Glorian.

Esbar

Princezna narozená na Západě. Jedna ztracená na Východě. Na Jihu se mezi zbylými dvěma narodila třetí dívka.

Té nebylo souzeno nosit korunu. Její narození nezahojilo rány královenství a neposkytlo jí právo na žádný trůn. Její zrození se odehrálo na místě kdesi hluboko v Lasijské kotlině, daleko od zvědavých pohledů světa — protože tato dívka byla stejně jako místo jejího narození tajemstvím.

Její početné sestry čekaly, až sestoupí porodními cestami, některé ji povzbuzovaly v místnosti osvětlené jen jejich plameny. A mezi nimi Esbar du Apaya uq-Nāra sténala v poslední fázi porodu.

Den předtím, když se koupala v řece, pocítila první bodnutí bolesti. Bylo to o dva týdny dříve, než čekala. Teď už se slunce téměř vyhouplо nad obzor a ona se hrbila na porodních cihlách a přála si, aby Imsurin zemřel pomalou smrtí za to, že jí tohle způsobil, i když to byla ona, kdo toho muže pozval na své lože.

„Už to skoro je, Esbar,“ pověděla jí Denag skrčená na podlaze. „No tak, sestro, ještě jednou.“

Esbar se natáhla po dvou ženách, které ji obklopovaly. Na pravé straně se hlasitě modlila její rodná matka, jako vždy něžná a uklidňující. Na druhé straně ji kolem ramen svírala Tunuva Melim.

„Odvahu, má lásko,“ zašeptala Tunuva. „Jsme s tebou.“

Esbar ji roztřeseně políbila na spánek. Ta samá slova říkala před více než rokem ona, když rodila právě Tunuva.

Jejich oči se setkaly a Tunuva se usmála, i když se jí třásly rty. Esbar se pokusila odpovědět — ale slova jí od úst odtrhla další vystřelující bolest kontrakce. *At' už to přijde*, pomyslela si oparem bolesti. *At' už to skončí*.

Sebrala vše, co zbývalo z její odvahy, upřela pohled na sochu Gedali a donutila se být stejně silná jako její božstvo.

Celou svou vahou se zapřela o cihly, jako by snad chtěla nohama obehnout svět. Hrdlo jí sežehl křik. Její nitro se rozbouřilo. V jednom kluzkém návalu z ní dítě vyklouzlo přímo do čekající náruče Denag a Esbar se zhroutila, jako by snad s dítětem ze sebe vytlačila i všechny kosti.

Denag miminko obrátila a vyčistila mu drobný nosík. Nastalo ticho — hluboký sdílený nádech, nevyslovená modlitba —, než komnatu prostoupilo tenké zakvílení.

„Matka je s námi,“ pronesla Převorka uprostřed jásotu. „Esbar jí dala novou válečnici!“

Apaya vydechla, jako by snad v sobě zadržovala kyslík celé hodiny. „Výborně, Esbar.“

Esbar se dokázala jen smát úlevou. Tunuva ji držela, bránila jí svézt se z cihel dolů. „Dokázalas to,“ opakovala a smála se spolu s ní. „Ez, tys to dokázala. Díky Matce.“

Celá roztřesená přitiskla Esbar svoje čelo na její. Po obou tvářích se valil pot.

Místnost zaplnil jemný hovor. Esbar si lehla na lůžko a Denag jí na hrud' položila novorozeně — celé upatlané od mázku, křehké jako okvětní plátek. Holčička se zavrtěla a otevřela zalepené oči.

„Ahoj, siláčko,“ pohladila ji Esbar po čele. „Spěchala jsi na svět, že?“

Brzy začnou poporodní bolesti. Ale teď byl čas na modlitby, úsměvy a přání všeho dobrého a taky na větší množství lásky, než se mohlo vejít do jednoho srdce. Esbar si přitiskla dítě k prsu. Chtěla jen v klidu ležet a vychutnávat si ten pocit, že uvnitř ní je už zase jen jeden jediný život.

Apaya přinesla lavor plný horké vody a chladný obklad. „Dávej pozor na Tunuvu,“ řekla jí Esbar tiše, zatímco se ostatní sestry proplétaly kolem. „Slíb mi, že to uděláš, Apayo.“

„Tak dlouho, jak bude třeba.“ Apaya vytáhla nůž z pouzdra. „Teď odpovídej, Esbar. Musíš znovu nabrat sílu.“

S radostí ji poslechla. Její rodná matka přesekla pupeční šňůru, a dítě tak konečně vykročilo z dělohy do světa.

Když nastaly poporodní bolesti, Apaya ji vzala do Slunečného pokoje, pořád s dítětem přitisklým k srdci. A zůstaly tak, dokud nepřišel Imsurin.

„Říkala jsem ti, že bude naše spojení úspěšné,“ připomněla mu Esbar. „Jsi připraven nějakou dobu nespát?“

„Víc než to.“ Naklonil se, aby ji cudně políbil na čelo. „Uctila jsi Matku za nás oba, Esbar. Nikdy ti nemohu splatit tento dar, který jsi jí dala.“

„Jistě něco vymyslím. Zatím ji ochraňuj a starej se o ni, než se prospím.“

A pak spala. Jakmile si Imsurin převzal jejich rodnou dceru do náruče, Esbar se propadla do blažené dřímoty a Apaya o ni pečovala.

Bylo skoro poledne, když přišla Převorka v doprovodu Tunuvy a Denag. Vstoupily a Esbar procitla v kaluži slunečního světla. Apaya jí pomohla se posadit a dala jí dítě.

„Milovaná dcero,“ řekla Převorka a dotkla se Esbarina temene, „v dnešní den jsi složila Matce oběť. Dalas jí válečnici, která ji bude bránit před Bezejmenným. Protože jsi potomkyní Siyāti du Verda uq-Nāra, můžeš jí požehnat dvěma jmény tak, jak to dělají lidé ze severu Ersyru — jedno pro ni samotnou a jedno, které ji povede.“

Dítě se vrhlo na její prs, znovu pátralo po mléce. Esbar holčičku políbila na hlavičku.

„Převorko,“ řekla, „pojmenovávám toto dítě Siyu du Tunuva uq-Nāra a svěřuji je, nyní a navždy, Matce.“

Tunuva ztuhla. Převorka vážně přikývla.

„Siyu du Tunuva uq-Nāra,“ pronesla potom a pomazala dítěti hlavičku mízou stromu. „Převorství tě vítá, malá sestřičko.“